

styrker saaledes bestemt Flertallets Anskuelse, at det er et Spørgsmaal, der maa vedrøre Lovgivningsmagten, men som man i disse enkelte Tilfælde har fundet det passende indenfor en vis Begrændsning at overlade til Administrationen, selvfølgelig bestandig i det Haab, at den vilde handle fornøftigt; men hvorledes man fra Lovene kan slutte til, at Lovgivningsmagten slet Intet har med disse Spørgsmaal at gjøre, forstaar jeg aldeles ikke. Lad os dernæst se hen til det ene af de Exempler, den ærede Minister omtalte, det var dette, at Færgetaxterne, som nu henhøre under Amtsrådene, ikke kunde forandres uden Postbestyrelsens Samtykke, og det er Noget, som Lovgivningsmagten har fastslaaet ved Lov. Det skulde altsaa være et Bevis for, at det altid henhørte under Administrationen, da det ogsaa var under Statens Tilsyn, og at Bevillingsmyndigheden slet Intet havde at gjøre dermed. Det er et underligt Bevis. Det udelukker aldeles ikke Forholdet, forsaavidt der endnu er Færgesteder under Staten, hvor Taxter ere bestaaende, og det altsaa henhører under den øverste Postbestyrelse at tage vare derpaa, og Flertallet nægter ikke, at Administrationen kan gjøre nogen Forandring deri med Hensyn til disse Taxter og med Hensyn til Betalingen for Brugen af Personposter, men man siger, at man altid har maattet forudsætte Bevillingsmyndighedens Billigelse. I det man gjorde det, har man forudsat, at de Bestemmelser, der bleve truffene, ikke i den Grad grebe ind i den hele Foranstaltning, at den vilde møde Indsigelse fra Rigsdagens Side. Andet er der ikke sagt, og det turde ikke være modbevist ved den ærede Ministers Love; tværtimod. Smidlertid have disse to Forhold efterhaanden faaet mindre og mindre Betydning og mindre og mindre Omfang, dels ved Færgestedernes Overgang til de kommunale Myndigheder, dels ved Oprettelsen af Jernbaner, og de ere efter deres Natur hverken saa omfattende eller i den Grad væsentlige til Lovgivningsmagtens Paasyn, som Bestemmelsen af Telegraftaxterne ere, thi Telegrafsen er en Institution, der har kostet Staten umaadeligt at anlægge og koste aarlig meget og omfatter det hele Land. Nu kom den ærede Minister til sit paaberaabte Reglement af 2den Septbr. 1853, som kaldes et foreløbigt Reglement osv., og der anfører han nu, at Udvalgets Flertal ikke skulde have Ret i at sige, at dette Reglement havde sin Begrundelse i Loven af 17de Martz 1852. Jeg turde dog fremdeles antage, at netop Dplæssningen af denne Lov giver Flertallet Ret i dets Opfattelse, thi naar Lovgivningsmagten har givet Regjeringen Bemyndigelse til at anlægge et saadant Telegrafanlæg med et vist bestemt Beløb, saa har den altsaa i dette Tilfælde givet Regjeringen Bemyndigelse til at bestemme Indtægten ved dette Anlæg; det maa selvfølgelig forudsættes, at dersom Loven ikke var udkommen, kunde den hele Foranstaltning ikke være truffen. Der ligger alt-

saa i Loven den Bemyndigelse for Regjeringen til at træffe de fornødne Foranstaltninger med Hensyn til denne Lovies Anlæg og Drift, og forsaavidt har den sin Begrundelse i denne Lov. Der er ikke sagt, at Taxterne ere fastslaaede i denne Lov, det ligger der slet ikke deri. Man gaar da over til det høie Rigsraads Behandling af denne Sag, og her møder jeg da en Udtalelse af den ærede Minister, som skulde søge at svække den Udtalelse fra Flertallets Side om, at naar man forandrede Taxterne, maatte det være paa givne eller forventede Bevilling, og at naar Rigsraadet ingen Indendringer gjorde derimod, saa kunde det kun betragtes som en Billigelse af den truffne Foranstaltning. Altsaa, hele den Betragtning, at disse Forandringer skete med Rigsraadets Billigelse, og at dette, forsaavidt det havde Noget realiter at indvende derimod, kunde paa ethvert Punkt have gjort sin formelle Ret gjældende: til at øve en anderledes Indflydelse paa Telegrafvæsenets Indtægtside, fastholder jeg. I den Henseende oplyste den ærede Minister, hvad jeg tager til Indtægt, at i et Aar, ligemeget i hvilken Session det var Tilfældet, meddelte Finantsministeren Rigsraadet en Raskule over Indtægterne ved Telegrafvæsenet og udtalte derhos, at man i en nær Fremtid agtede at nedsætte Taxterne, saaledes at den meddelte Raskule ikke vilde passe. Rigsraadet lod dette passere, og dette skulde nu, mente den ærede Minister, være et Bevis for, at Regjeringen kunde gjøre, hvad den vilde. Men dette Bevis slaar aldeles ikke til, det er netop et Bevis for det Standpunkt, som Flertallet indtager; thi da Rigsraadet har faaet samtlige Dplysninger meddelte, faaet Regjeringens Hensigter at vide, og da det var enigt med Regjeringen, i at Taxterne fremtidig bleve nedsatte, saa lod det Bevillingen passere, støttet paa disse Motiver og paa dette Grundlag. Jeg vil nu blot flytte denne Fremgangsmaade over til Regjeringens Fremgangsmaade i forrige Samling og anstille en Sammenligning imellem dem. Dersom Regjeringen i forrige Samling var kommen med sin Beregning paa dette Punkt til den nugjældende Finantslov og sagt: saa stor vil Indtægten blive, naar den beregnes paa den sædvanlige Basis, men Regjeringen agter i Løbet af den nærmeste Tid, f. Ex. fra 1ste Januar, at nedsætte Taxten til 50 Ore, som Ministeren nu har gjort, og Finantsudvalget og Thinget havde taget imod denne Meddelelse, uden at stille noget Forslag i saa Henseende, og paa disse Dplysninger bevilget Budgettet, saa, siger jeg, havde den ærede Minister staaet saaledes, som Finantsministeren stod i sin Tid ligeoverfor Rigsraadet, saa havde der været en Anerkendelse for, at den ærede Minister kunde gaa til dette Skridt, thi da laa det i Anmærkningerne til Finantsloven, at han vilde gjøre det, og det var stikende anerkjendt; men Sagen er netop den, at medens Finantsministeren havde meddelt sin